

Eén leven op deze aarde

Door de millennia heen heeft de mens op aarde een zingeving proberen te geven aan zijn leven. De mens zag verwanten of in oorlog zijn vijanden sterven en kon niet om de conclusie heen dat ook hij eens zou sterven. Merkwaardig genoeg, zo lijkt dat in eerste instantie, heeft de mens steeds uit dit gegeven een onvolledige conclusie getrokken.

Zo is er een cultuur ontstaan waarin gesteld wordt dat er een leven na de dood is. Maar om een reden werd daar niet aan toegevoegd dat er ook leven was voor de geboorte. Een dergelijke onbalans vinden we bijvoorbeeld in het joodse geloof, het christendom en de islam, maar ook in de oude noordse religies.

Er is ook een cultuur ontstaan die wel stipuleert dat er leven na de dood en voor de geboorte is. Deze cultuur ziet de cirkelgang van geboorte,

dood en wedergeboorte zich op aarde afspelen en er is een opklimmende lijn in de kwaliteit van het leven. In de oosterse denkwijze vindt men voorbeelden van deze gedachte terug, met name in het Hindoeïsme.

En als derde grote lijn is er de zich nog steeds uitbreidende cultuur van hen die denken dat er na de dood geen leven is, laat staan voor de geboorte van een mens. Dit lijkt een non-religie, maar het is wel degelijk een religie: de religie van het materialisme.

Wat deze drie culturele hoofdstromingen met elkaar gemeen hebben, is dat de kern van het leven zich afspeelt op aarde. Waar ter wereld ook men de cultuur beschouwt, of men nu een pantheon van natuurgoden, een daarvan geabstraheerde rationelere vorm -vaak vorm gegeven in de

prachtigste literaire mythologieën-, of de meest recente monotheïsmen overdenkt, dan wel de religie, nergens komt men verder dan een schepping vanuit een oersoep of oerknal. Er is een creatie van de zichtbare materie, waarbij men zich een voorstelling probeert te maken hoe het hierna zal zijn -na het leven op aarde of nadat het uitdijend heelal weer tot in een punt zal samengetrokken zijn-, zonder dat men contempleert over het zijn voordat de mens was gecreëerd.

Goden zijn in vrijwel alle religies personificaties van of metaforen voor natuurkrachten en als men dan al dichterbij de waarheid komt, dan vergeet men de helft. De helft die men wel beziet wordt vervolgens corrupt door de strijd tussen goed en slecht uit de tijd van de primitieve veelgoderij toch weer op te nemen, of men voegt een ethiek toe om

zich exclusiever te maken dan de buurvolken, leef- en gedragsregels om zich als superieur te discrimineren.

Het antwoord op de vraag waarom deze drie cultureel-religieuze hoofdstromingen toch zo er -net- naast zitten, is voor de hand liggend, maar niet zo snel gegeven. Een belangrijke aanwijzing voor dit antwoord wordt gevonden in het feit dat alle drie cultureel religieuze hoofdstromingen aarde gebonden zijn. En deze aarde, dit universum, is Luciwers wereld .

De kenmerken van Luciwers wereld zijn, organisatie waarin macht en hiërarchie dominant aanwezig zijn, een wereld waarin schijntegenstellingen gecreëerd worden in de hoop, in de verwachting dat de ziel zal kiezen voor hem, voor Luciwer.

Zo'n schijntegenstelling is bijvoorbeeld die tussen goed en kwaad, goed en slecht, waarbij het goede uiteindelijk als iets onwezenlijks, als een feitelijk onhaalbaar ideaal voorgesteld wordt -goed voor dromers, negatief geladen, maar niets voor realisten, wat natuurlijk de voorkeur krijgt- en het slechte als de realiteit waar mee men moet leren leven door die te tomen en naar de hand te zetten -en die dus zo slecht nog niet is-, de overwinning van mens over materie. Het uiteindelijk effect, maar vooraf niet zo bevroed, is uiteraard dat de mens de slaaf van het materiële wordt.

Overigens maakt het Luciwer niet echt iets uit of men voor goed of slecht kiest, zolang de mens maar gelooft in zijn schijntegenstelling . Wie in een schijntegenstelling een keuze maakt zal de weg kwijt raken en zo van het pad naar de harmonie met de AllerEerste weg dwalen, zo hoopt en verwacht Luciwer althans.

Het kenmerk organisatie, waarin macht en hiërarchie inherent zijn, vinden we ook terug in de drie cultureel religieuze hoofdstromingen.

In de cultuur van de monotheïsmen jodendom, christendom en islam, dient men een arbeidzaam en gehoorzaam leven te leiden. Er is 'een godheid' die nauwlettend toeziet of een mens zijn geboden en verboden wel juist uitvoert en die hem, wanneer de mens in gebreke blijft, aan het einde van zijn leven eeuwig roostert, in de oneindige ellende stort, dan wel beloond met een eeuwig leven indien de mens deugdzaam en oppassend is geweest.

Hier wordt niet ontkend dat de drie monotheïsmen waarheid bevatten. Hier wordt gesteld dat die waarheid vervormd en verkracht is om de doeleinden die Luciwer hoopt te bereiken na te streven.

Het is Luciwers belang een bestaan in het leven te roepen, die in voorstelling nog erger is dan de wereld van deze aarde, de hel. Op die manier wordt deze materiële wereld een acceptabel zichtbaar alternatief; het minst van twee kwaden. De hemel is in deze voorstelling geen alternatief. Afgezien van de vraag of die bestaat, op zich ook al een schijntegenstelling, zo die bestaat wie heeft er dan trek in een hemel met een wrekende 'god'heid. Die 'god'heid die zweert je dan toch af als mens. Zo tracht Luciwer het te sturen en daarmee de weg die de ziel naar die 'god'heid wil afleggen af te sluiten.

En zoals Luciwer de boodschap van de geïnspireerden die de drie monotheïsmen grondvestten, gedrieën hangen zij dezelfde 'god'heid aan, heeft kunnen vervormen, zo besturen de voormannen van die godsdiensten. In organisatie van hoog tot laag, waarbij laag moet gehoorzamen aan hoog; het Luciweraans principe. De seculiere organisaties zijn hier navolgers van, te beginnen bij het keizer- en koningschap, heden ten dage verpersoonlijkt in de leiders van wereldwijde ondernemingen en de bezitters van macht en geld in het algemeen.

Ook het oosters incarnatie denken wordt gekenmerkt door die typisch Luciweraanse mengeling van feit en onwaarheid. In het principe van geboorte, dood en wedergeboorte is vooral het menselijk ongeloof, of liever de onwetendheid, te zien voor wat betreft de kracht van de ziel. Kijk om je heen, zegt de door Luciwer geïmpregneerde mens, zie je al die menselijke ellende. Hoe kan een mens zich vervolmaken in één mensenleven. Daar zijn er toch meerdere voor nodig. Aldus denkt de ziel in het vlees in Luciwers rijk, de eigen kracht, de innerlijke Liefde niet beseffend. Geboorte, dood en wedergeboorte.

Niemand, geen enkel mens in deze wereld, kan beoordelen of het leven dat iemand leidt of geleid heeft het juiste leven was om de stap naar vervolmaking te zetten. De enige die dat kan beoordelen is de ziel zelf. Zelfs de 'god'heid meet zich daarover geen oordeel aan, want de AllerEerste is vol Liefde, Licht en WarmeSchoonheid. De AllerEerste creëerde de ziel met volledig vrije wil.

Het is alleen de onwetende mens, de nog lerende ziel, die oordeelt. De mens in Luciwers rijk, de geïmpregneerdheid van de ziel met Luciwers principe, die hier ook een organisatie tot stand brengt met hogeren en lageren. Zij die onder aan de incarnatie ladder staan en zij die ver gevorderd zijn.

In seculiere vorm, de lagere en hogere kasten. Het was een koningszoon die de Boeddha werd.

Na enkele millennia van hindoeïsme, boeddhisme, jodendom, christendom en islam is het zover gekomen dat in al deze culturen de derde cultureel religieuze hoofdstroming steeds meer terrein wint en in het geïndustrialiseerde deel van de wereld al vrijwel de boventoon voert.

Het is de religie van het materialisme waarin een ultieme waarheid, een ziel leeft slechts een leven in deze incarnatie, volledig op zijn kop gezet is; de verst gaande verhaspeling van feit en onwaarheid. Want deze religie negeert het bestaan als ziel, voor en na het mens zijn. Deze religie hangt het genot van het zichtbare, het materiële aan. Inderdaad, volgens deze religie is het aards bestaan zo slecht nog niet mits je maar voldoende materie tot je beschikking hebt. Voor de materie wordt alles opgeofferd. Een wereld met zij die niet hebben en zij die hebben, armen en rijken, lageren en hogeren. Als een Faust verkoopt de mens nog het liefst zijn geweten voor het bezit van aards geluk en de steen der wijsheid, om vervolgens net als Faust bedrogen uit te komen.

Faust is een herinnering, een waarschuwing. Want zie hoe het gemis aan warmte en schoonheid zijn effect heeft op mensen en deze aarde. Zie welk effect het heeft als ieder de zoektocht naar de Liefde in het eigen wezen verruilt voor een snoeihard organiserend principe , het kaderend Licht, de religie van het aards bezit.

Maar niets is gedoemd en niemand is verdoemd. Ieder mens heeft een eigen levensles, het eigen karma en keert gezuiverd terug naar huis. Ieder mens leeft één leven op deze aarde om zich zijn eigen onvolkomenheid te realiseren, om zich te realiseren dat gebondenheid aan slechts een onbalans, die van de dominantie van het Licht, geen volkomenheid bracht, zich te realiseren dat vervolmaking pas dan volledig is wanneer Liefde, Licht en WarmeSchoonheid verenigd zijn in de harmonie met de AllerEerste, wanneer iedere ziel de Liefde, het Licht en de WarmeSchoonheid in harmonie in zichzelf zijn werking laat hebben.

Dat niemand oordele over een ander op aarde, want ieder kan slechts over zichzelf oordelen. Zo leert niet alleen de mens, maar ook de mensheid. De mensheid, ooit Luciwers volk, Ewezjels volk.

Ieder mens is in dit leven gekomen om uit eigen opdracht een last af te werpen. En zoals ieder mens dat na een leven op deze aarde voleindigd zal hebben, zo zal de mensheid na zijn bestaan deze aarde achter laten als een zoet geurende tuin. Dan dooft het Licht in het materieel universum. Dan is ieder weer thuis.